Дитинство – це веселки цвіт,
Яку тримають мама й тато.
Мені вже чотирнадцять літ –
Водночас мало і багато.
По семибарвному мосту
Іду, чарівний світ довкола.
Його вивчаю і росту.
Поля, сади, трава шовкова.
Дрімають край вікна ляльки,
Ніхто не шиє їм обнови.
Читаю ж бо тепер книжки.
Живу в прекраснім світі слова!
Тож якось іграшки свої
Подарувала в дитбудинок,
Мов у незвідані краї,
В дім заморожених сльозинок.
Мале зустріло хлопченя –
Почервонілі оченята.
До мене кинувся: – Рідня!
А я ходив тебе шукати!
Здалося, що у драмгуртку
Я граю в п’єсі "Катерина".
Напевно, маю роль таку,
Що ось зустріла Катрі сина!
А сльози градом. Оце так!
Дитя взяло мене за руку:
– Сестричко, я не знаю, як
Пережили ми цю розлуку?
Втираю личко малюка,
На мамине, напевно, схоже.
Дісталась доля нелегка,
Віднині ж… Поможи нам, Боже!